

Δημήτρης Παπαδημητρίου: Ο ακροατής σήμερα δεν αντέχει να ακούει. Προτιμάει τα παυσίπονα παρά την εγχείρηση».

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Δημήτρης Παπαδημητρίου

Ο Δημήτρης Παπαδημητρίου και η Φωτεινή Δάρρα, παρουσιάσουν το έργο «Η Παγωμένη Θεατρίνα», αλλά και γνωστά τους τραγούδια σε μία μουσική παράσταση με τον τίτλο «Να πλημμυρίσει ο κόσμος φως». Μαζί τους εμφανίζεται ο Θανάσης Αλευράς και παίζει το Εργαστήρι Ελληνικής Μουσικής του Δήμου

Αθηναίων και η Λαϊκή ορχήστρα Ελληνικής Μουσικής. Συμμετέχουν επίσης: Ο Μουσικός Όμιλος των Αρσακείων - Τοσιτσειών Σχολείων Εκάλης & η Χορωδία GraduArti (Θέατρο Παλλάς, Παρασκευή 13 Μαΐου, στις 21:00)

«Η Παγωμένη Θεατρίνα» είναι ο τρίτος κύκλος τραγουδιών του Νίκου Γκάτσου που τα τελευταία χρόνια φτάνουν σε μας μέσω Δημήτρη Παπαδημητρίου. Έχουν προηγηθεί το «Λουλούδι στη φωτιά» (2012) με κεντρική ερμηνεύτρια την Φωτεινή Δάρρα (έχει κυκλοφορήσει σε cd) και η λαϊκή λειτουργία «Μέρες Επιταφίου» – έργο με θεματικό χαρακτήρα, για αφηγητή, σολίστες, χορωδία και ορχήστρα- που παρουσιάστηκε στην Στέγη Γραμμάτων το 2014 και τον «ρόλο» του λαϊκού τραγουδιστή είχε ο Μανώλης Μητσιάς (κυκλοφόρησε αυτές τις μέρες, από τις πρώτες παραγωγές της Στέγης). Σ αυτή την παράσταση που επίσης δανείστηκε τον τίτλο της από στίχο του Γκάτσου -«Να πλημμυρίσει ο κόσμος φως»- ο Παπαδημητρίου μελοποιεί ένα κύκλο τραγουδιών που έγραψε στα τελευταία χρόνια της ζωής του ο ποιητής και προόριζε να δώσει στον Μάνο Χατζιδάκι. «Σίγουρα ένα από τα δύο καλύτερα του» λέει ο Δημήτρης Παπαδημητρίου. «Γιατί τολμάει και λέει πράγματα που δεν είναι εύκολο να αποδεχτεί ο ακροατής». Κεντρική ερμηνεύτρια της παράστασης είναι η Φωτεινή Δάρρα (συμμετέχει και ο Θανάσης Αλευράς), μια ακόμα ευκαιρία συνέντευξης ενός καλλιτεχνικού ζευγαριού που ενώ έχει χωρίσει από κλίνης, διατηρεί άρρηκτο το δεσμό του στο τραγούδι.

Γιατί Γκάτσο ξανά;

Δεν είναι μόνον ο Γκάτσος. Υπάρχει ένας κύκλος τραγουδιών σε στίχους Μάνου Ελευθερίου που ολοκληρώνω τώρα. Έπειτα είναι και ο Άλκης Αλκαίος. Δύο ενότητες με στίχους του -μού τα είχε εμπιστευτεί λίγο πριν πεθάνει - που έχουν τελειώσει ήδη, αλλά δεν έχουν κυκλοφορήσει ακόμα. Φέτος έκανα κι άλλα πράγματα. Έγραψα κι ένα συμφωνικό έργο διάρκειας 70 λεπτών (σσ. «Το χρονικό ενός πρώιμου φθινοπώρου») που παρουσιάστηκε στη Στέγη συν το «Χειμωνιάτικο Ταξίδι» σε στίχους Σούμπερτ που επίσης παίχτηκε στη Στέγη, σε μετάφραση Διονύση Καψάλη, και ερμηνεία του Γιώργου Φλωράκη -πριν μερικές μέρες κυκλοφόρησε και σε cd.

Και γιατί όχι ο Αλκαίος λοιπόν που ήδη είχατε τελειώσει...

Νιώθω ότι δεν ήταν ακόμα η ώρα. Ή μάλλον καλύτερα, νιώθω ότι η εποχή μας έχει ανάγκη από τον σοφό, άμεσο και αληθινό λόγο του Γκάτσου ...

Πάντως μόλις είδα τον τίτλο της παράστασης (Να πλημμυρίσει ο κόσμος φως) σκέφτηκα ότι είναι κάτι μεταξύ ευχής και «κόντρα στάσης» . Μέσα στο σκότος, επίθεση με φως.

Έτσι ακριβώς. Το φως είναι ο λόγος του Γκάτσου. Ειλικρινής, αδέκαστος, κάποιος που τολμάει και σηκώνει ανάστημα και τα βάζει με όλους. Δεν μπορεί εύκολα να

γράψει κανείς ό,τι εκείνος κι ο ακροατής – που ουσιαστικά είναι κρινόμενος – να τα κάνει δικά του. Σας θυμίζω ότι ο Γκάτσος έχει γράψει στίχους όπως τα «ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα».

Λίγα λόγια για το περιεχόμενο της «Παγωμένης Θεατρίνας»

Ήταν γραμμένο για (και εμπνευσμένο από) τον Γιώργο Μαρίνο. Με αφορμή αυτόν και τις παραστάσεις της Μέδουσας, ο Γκάτσος πήρε τα στοιχεία του βαριετέ, του καμπαρέ, της επιθεώρησης, όλα εκείνα δηλαδή που έκανε ο Μαρίνος στη Μέδουσα και τα ανέδειξε σε μια ανώτερη μορφή τέχνης – όπως έκανε ο Μπρεχτ με το καμπαρέ. Γνώμη μου είναι ότι μετά την «Οδό Ονείρων, την «Γειτονιά των Αγγέλων» και την «Πορνογραφία» πρόκειται για ένα ακόμη έργο του που ουσιαστικά είναι γραμμένο για να γίνει ολοκληρωμένη παράσταση. Γι αυτό και δεν το παίζουμε ολόκληρο – αφήνουμε πράγματα για αργότερα... Κι είναι τόσο σύγχρονο! Κοιτάζει την κοινωνία μέσα από το μάτι ενός ιδιαίτερου ανθρώπου (του Γιώργου Μαρίνου) και δεν διστάζει να μιλήσει για πολύ προσωπικά πράγματα, μπορώ να πω και περιθωριακά – πάντα μ αυτό το τρομερό χιούμορ που τον χαρακτήριζε. Πραγματικά φωτεινός νους. Κι ο μαγικός άνθρωπος για τον Χατζιδάκι.

Μας λείπουν πολύ τέτοιου είδους «δημόσιες φωνές» σήμερα. Πιο πολύ από ποτέ.

Φωνές υπάρχουν πάντα. Το ακροατήριο λείπει. Και η πιο ωραία γυναίκα να περάσει μέσα από την ζούγκλα, ποιος θα γυρίσει να την κοιτάξει, τα ζώα; The beauty is in the eyes of the beholder δεν λένε οι Εγγλέζοι; Σε περίοδο κρίσης είναι σίγουρο ότι γράφονται πολύ ωραία πράγματα, αλλά βγαίνουν αργότερα.

Το νιώθετε κι εσείς αυτό; Για τα πράγματα που κάνετε εννοώ...

Ναι βέβαια. Για παράδειγμα στον κύκλο τραγουδιών «Λουλούδι στη Φωτιά» υπάρχουν τουλάχιστον πέντε τραγούδια που λένε πράγματα. Ποιος τα ακούει σήμερα; Ο ακροατής σήμερα δεν αντέχει να του λες. Μοιάζει σαν να θέλει να του αποκρύπτεις την πραγματικότητα. Προτιμάει τα παυσίπονα και τα ψυχοφάρμακα παρά το χειρουργείο.

Δεν θέλω να είμαι αδιάκριτη, ξέρω ότι έχετε χωρίσει με την Φωτεινή Δάρρα, αλλά βλέπω ότι συνεχίζετε να συνεργάζεστε...

Η Φωτεινή είναι κατάλληλη για τα δικά μου τραγούδια –που δεν είναι κι εύκολα εδώ που τα λέμε. Φυσικά και δεν είναι τυχαίο που επανέρχομαι σε εκείνη, γιατί είναι μια υψηλών προδιαγραφών τραγουδίστρια και εξαιρετικός άνθρωπος – θα τα στηρίξει κι αργότερα τα τραγούδια αυτά. Γιατί η Φωτεινή, δεν θα φοβόταν να τα πει, λόγου χάριν, σε ένα πρόγραμμα της, μήπως και βαρεθεί το κοινό –δεν είναι αυτής της λογικής. Το κυριότερο όμως είναι ότι μου ταιριάζει σαν τραγουδίστρια.

Μην ξεχνάτε ότι αρχίσαμε να συνεργαζόμαστε λίγο μετά που κυκλοφόρησε ο δίσκος «Τα τραγούδια για τους μήνες», άρα ό,τι συνέβη στη ζωή μου από κει και πέρα την περιέχει. Το ίδιο ισχύει και για εκείνη...

Υπάρχουν νέα πρόσωπα στο τραγούδι που εμπιστεύεστε;

Βέβαια. Κάναμε με τον Γιώργο Φλωράκη το «Χειμωνιάτικο Ταξίδι», πολύ καλλιεργημένο παιδί, πολύ ικανό. Του έδωσα τα τραγούδια τρεις μέρες πριν, ήρθε διαβασμένος, κερδί αναμμένο- δεν μου έβγαλε την πίστη, δεν με κούρασε. Αυτά τα παιδιά είναι άλλης στρατηγικής, δεν είναι της λογικής της καριέρας. Φυσικά μου αρέσει να δίνω ευκαιρίες στους νεώτερους ανθρώπους και αυτό φαίνεται και από την δράση μας στη Στέγη. Φέτος λόγου χάριν, το Ελληνικό Σχέδιο παράγγειλε σε δύο νέους συνθέτες να γράψουν μουσικά παραμύθια, έργο για αφηγητή και συμφωνική ορχήστρα και τα παρουσιάσαμε στη Στέγη. Είμαι πολύ χαρούμενος για αυτό γιατί νέοι άνθρωποι που αξίζουν- είναι έτοιμοι να γράψουν έργο για συμφωνική κι αυτό δεν είναι καθόλου απλό – είχαν την ευκαιρία και πραγματικά έγραψαν υπέροχα πράγματα. Μα ακόμα και στην συναυλία του Παλλάς φαίνεται η διάθεση μου να δώσω βήμα σε «νέες φωνές».

Δηλαδή...

Η Ειρήνη Βαλεντίνοβα -Ζαμάνου είναι μια εκπληκτική πιανίστα, βοηθός επί πολλά χρόνια του Βαγγέλη Παπαθανασίου, μουσικός υψηλών προδιαγραφών. Εκτός αυτού όμως γράφει μουσική. Αποφάσισα λοιπόν, αντί να παίξει τα δικά μας, να έχει ένα δεκάλεπτο στην αρχή να παρουσιάσει τα δικά της κομμάτια. Νέο πρόσωπο που αξίζει τον κόπο.

Είπαμε νέες «φωνές» υπάρχουν....

Εννοείται... Αλλά όλη η ιστορία είναι αυτός που της βλέπει!

Χάρη Ποντίδα

Πηγή: tospirto.net